

opravy, neboť z povahy zadostučinění a ze stylisace zákona, jenž i v § 26 mluví o přiměřeném zadostučinění vždy odděleně od otázky náhrady útrat, vyplývá, že tato okolnost pro úsudek o přiměřenosti zadostučinění nerozhoduje. Bylo proto odvolání z výroku o upuštění od potrestání zamítnouti jako neodůvodněné.

S hlediska totožnosti trestného činu (§ 34, odst. 2 zák. čís. 111/1927 Sb. z. a n.) nesejde na doslovném znění zlehčujících výroků. Zjistiti jejich přesné znění je úkolem trestního řízení. Nevadí, že byly zažalovány v jiném znění, než jaké bylo uvedeno v návrhu na stíhání. — Byl-li pachatel pro své výroky pravoplatně odsouzen pro urážku na cti, nelze již o nich uvažovati s hlediska § 27 zákona proti nekalé soutěži. — K otázce způsobilosti zlehčujících údajů poškoditi podnik.
(Rozh. ze dne 22. ledna 1938, Zm I 1126/37, čís. 6110 Sb. n. s.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti soukromého obžalobce M. do rozsudku krajského soudu, jímž byli obžalováni A., B. a C. podle § 259, č. 2 tr. ř. zproštěni obžaloby pro přečin zlehčování podle § 27 zákona proti nekalé soutěži č. 111/1927 Sb. z. a n., A. též obžaloby pro přestupek podle § 33 téhož zákona, zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, by o ní znovu jednal a rozhodl.

Z d ů v o d ů: Právem vytýká zmateční stížnost napadenému rozsudku zmatečnost podle č. 5, 9 a), b) § 281 tr. ř.

Mylně má nalézací soud za to, že pokud jde o zjištěné výroky, které obžalovaný B. pronesl dne 7. dubna 1937, zaniklo žalobní právo ve smyslu § 34, odst. 2 zákona proti nekalé soutěži tím, že výroky byly zažalovány v jiném znění, než jak byly uvedeny ve stíhacím návrhu, a že v době podání obžalovacího spisu již uplynula šestinedělní lhůta podle cit. ustanovení zákona, takže prý v příčině zjištěných výroků ze 7. dubna 1937 nebyl včas učiněn stíhací návrh. Při tom nalézací soud přehlíží, že trestným činem, jehož se týkal stíhací návrh, tak i obžalovací spis, byly ve směru, o nějž jde, zlehčující výroky, které B. při určité příležitosti (t. j. při návštěvě u manželů N. dne 7. dubna 1937) pronesl vůči manželům N. o podniku soukromého žalobce, a že s hlediska totožnosti tohoto trestného činu nesejde na doslovném znění zlehčujících výroků. Zjistiti přesné znění těchto výroků, bylo právě úkolem trestního řízení, jež k návrhu dotčené osoby do šesti neděl mělo býti zahájeno. Tím, že soukromý obžalobce dne 21. dubna 1937, tedy v uvedené zákonné lhůtě, navrhl stíhání B. pro zlehčující výroky, pronesené vůči manželům N. dne 7. dubna 1937, zachoval si žalobní právo pro trestný čin, o nějž jde, třebaže provedeným vyšetřováním vyšlo najevo jiné znění závadných výroků, jež bylo pak učiněno podkladem obžaloby. Ostatně není ničím doloženo, že se soukromý obžalobce o tomto znění pozastavených výroků dověděl dříve než

tím, že jeho právní zástupce po skončeném vyšetřování dne 21. května 1937 nahlédl do spisů. Jelikož pak obžaloba byla podána dne 17. června 1937, nelze ani s tohoto hlediska pochybovati o tom, že byla zachována lhůta podle § 34, odst. 2 zákona proti nekalé soutěži. V dotčeném směru posoudil tudíž nalézací soud věc po právní stránce mylně v otázce, zda tu je důvod vylučující stíhatelnost souzeného skutku, a zatížil svůj rozsudek zmatkem podle č. 9b) § 281 tr. ř., ježž mu zmateční stížnost právem vytýká.

Odůvodněny jsou též další výtky zmateční stížnosti, že nalézací soud při řešení otázky, zda pozastavené výroky byly nepravdivé a zda si obžalovaní byli toho vědomi, jednak nepřihlíží k řadě okolností, které s tohoto hlediska mají význam (č. 5 § 281 tr. ř.), jednak posuzuje věc mylně po stránce právní (č. 9a) § 281 tr. ř.).

Rozsudek vyslovuje, že obžalovaní nemluvili nepravdu, když N-ovým říkali, že se (při koupi radiového přijímače od soukromého obžalobce) okradli, a to proto, poněvadž prý jednání soukromého obžalobce bylo nereelní, když prodal N-ovým starší, kartelovým cenám již nepodléhající přístroj za cenu 1300 Kč (nebo 1350 Kč, v tomto směru neobsahuje rozsudek přesného zjištění), ač továrny v téže době prodávaly tento přístroj do obchodu za 720 Kč.

Stížnost právem namítá, že pouhé zjištění o značném rozpětí mezi velkoobchodní cenou dotčeného přijímače a mezi cenou, kterou soukromý žalobce za přístroj toho druhu účtoval manželům N-ovým samo o sobě ještě nestačí k úsudku nereelnosti postupu soukromého obžalobce, to tím méně, když rozsudek ani nezjišťuje blíže podmínky kupu, zejména zda šlo o prodej na splátky, a nezkoumal, co je v dotčených směrech v radioobchodu obvyklé. Zevrubnějších úvah a přesných zjištění bylo tu třeba tím spíše, když šlo o radiový přijímač, jehož prodejní cena podle předložených ceníků z roku 1935-36 činila tehdy 1565 Kč. — Mimo to nalézací soud při řešení otázky, o niž jde, nepřihlíží k celému obsahu závadných výroků a pominul mlčením výsledky řízení, které po případě nasvědčují tomu, že šlo o údaje vědomě nepravdivé.

Podle zjištění napadeného rozsudku řekl obžalovaný B. dne 7. dubna 1937 N-ovi, že na něm (N-ovi) byl spáchán podfuk se strany M. (soukromého žalobce), že onen aparát, který mu M. dodal, je starý přístroj v továrně před třemi roky vyráběný, on že ty přístroje sbírá a dává na protiúčet, že se N. okradl a že firma O. a P. prodává takové aparáty po 800 Kč. O pravdivosti nebo nepravdivosti tvrzení, že soukromý obžalobce na N-ovi spáchal podfuk, rozsudek blíže neuvažuje. Pokud by i zde mělo platiti to, co rozsudek předpokládá o nereelnosti postupu soukromého obžalobce, stačí poukázati k tomu, co bylo v té příčině právě uvedeno. Co se týče dalších tvrzení, nepřihlíží rozsudek k výpovědem svědků R. a S., pokud tito potvrdili, že přijímač značky Mikrofona Superdual Mk 305, který soukromý obžalobce prodal manželům N-ovým, byl z roku 1935/36, a neobírá se tím, že podle tvrzení obžaloby a podle dokladů k obžalobě připojených firma O. a P. prodávala za

890 Kč jiný přístroj, totiž typ Primavera MK 304 v ceníkové ceně 1180 Kč (proti ceně 1565 Kč u přijímače Superdual MK 305).

Pokud jde o další výroky pronesené obžalovanými dne 8. nebo 9. dubna 1937, nelze ovšem s hlediska § 27 zákona proti nekalé soutěži znovu uvažovati o výrocih obžalovaného A., že soukromý obžalobce je gauner, zloděj, lump a podvodník, když tento obžalovaný podle rozsudkového zjištění byl pro tyto nadávky již dříve pravocplatně odsouzen pro urážku na cti, čímž bylo v té příčině vyčerpáno žalobní právo (zásada ne bis in idem; srov. rozh. č. 3824 Sb. n. s.).

Jako právně mylný (č. 9a § 281 tr. ř.) stížnost právem napadá názor vyslovený v napadaném rozsudku, že postavené výroky nebyly proneseny za účelem soutěže, že nebyly způsobilé poškoditi podnik soukromého žalobce a že nelze míti za to, že k tomu směřoval úmysl obžalovaných, poněvadž manželé N-ovi již podepsali objednávku přijímače u soukromého žalobce a poněvadž obžalovaný A. prohlásil, že vzhledem k tomu je zbytečné dále s nimi jednati o koupi aparátu. Tu stačí pro stručnost poukázati na rozhodnutí zrušovacího soudu, uveřejněné pod č. 3475 Sb. n. s., kde bylo vysloveno, že, pokud jde o pojem soutěže s hlediska § 27 zákona č. 111/1927, dále o způsobilost zlehčujících údajů, zhoršiti postavení zlehčovacího podniku v soutěži a poškoditi tento podnik, a o posouzení pachatelova úmyslu tomu odpovídajícího, nelze přihlížeti jen k soutěži o určitou dodávku a k možnosti poškození ztrátou této dodávky, nýbrž že je nutno přihlídnouti i k jiným budoucím dodávkám, jakož i k tomu, že podnikatel může býti poškozen již tím, že se zlehčováním podrývá důvěra jeho zákazníků. Není třeba blíže doličovati, že šířením pověsti, že soukromý žalobce způsobem obžalovanými tvrzeným ošidil zákazníka, jeho postavení v soutěži mohlo býti velmi citelně dotčeno. Proto ani nesejde na skutečnosti rozsudkem zdůrazněné, že manželé N-ovi podle svých majetkových poměrů nemohli pomýšleti na koupi jiného radia, nehledíc k tomu, že i za tohoto předpokladu přicházeli nadále v úvahu jako zákazníci, poněvadž, jak známo, radiový přijímač vyžaduje jistého udržování, výměny lamp a pod.

Vzhledem k tomu, co uvedeno, nebstojí ani výrok, jímž byl obžalovaný A. zproštěn obžaloby pro přestupek podle § 33 zákona proti nekalé soutěži, neboť rozhodnutí v té příčině závisí především na tom, zda se spoluobžalovaní B. a C. dopustili přečinu podle § 27 téhož zákona, a to za okolností odůvodňujících závěr, že obžalovaný A. mohl provedení činu zabrániti a že úmyslně tak neučinil.

Bylo proto zmateční stížnosti vyhověti, napadený rozsudek jako zmatečný zrušiti, a poněvadž na nedostatečném skutkovém podkladě nelze rozhodnouti ve věci samé, bylo věc vrátiti soudu první stolice, by o ní znovu jednal a rozhodl.